

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/64/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223226
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112223226.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/234/2012-90 zo dňa 18. 09. 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Banská Bystrica v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica, uvedených v návrhu, zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že v záujme hospodárnosti konania spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP na spoločné konanie veci vedené na okresnom súde pod sp. zn. 9C/234/2012, 9C/235/2012, 9C/236/2012, 9C/240/2012, 9C/245/2012, 9C/246/2012, 9C/247/2012, 9C/312/2012, 9C/242/2012, 9C/243/2012, 9C/248/2012 a 9C/249/2012, s tým, že konanie o spojených veciach bude ďalej vedené pod spisovou značkou 9C/234/2012.

Okresný súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov a jednotlivými exekučnými spismi, pričom zistil, že navrhovateľ, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov, podal súdnemu exekútorovi návrhy na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov - rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu. Exekútor následne podal žiadosti na udelenie poverení na vykonanie exekúcií, o ktorých mal exekučný súd podľa navrhovateľa rozhodnúť v lehote 15 dní, ustanovenej v § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok). Navrhovateľ mal za to, že výnimka z 15 dňovej lehoty na udelenie poverenia v citovanom ustanovení platnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 sa v prípade rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov nemôže uplatňovať, pretože nejde o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Zdôraznil, že zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale slovné spojenie rozhodcovský súd. Argumentoval tým, že podľa odbornej literatúry sa vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným rozumie rozhodnutie v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa

§ 207 Zákonníka práce a vyhl. č. 42/1975 Zb. Keďže exekučným titulom nebolo rozhodnutie rozhodcovskej komisie neprichádzala podľa navrhovateľa do úvahy výnimka uvedená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Navrhovateľ postup okresného súdu označil ako nesprávny, v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Tvrdil, že nesprávnym úradným postupom okresného súdu mu vznikla škoda, ktorú si vyčíslil v každej zo spojených vecí sumou vo výške 125 Eur ako škodu, ktorá pozostáva z nákladov na a/správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70 Eur, b/nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 Eur, c/ nákladov na spracovanie textov urgencií súdu a nákladov spojených s vyhotovením a zaslaním urgencií súdu vo výške 15 Eur. Ďalej požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si v každej zo spojených vecí uplatnil vo výške 55 Eur, za každý mesiac omeškania v činnosti súdu. Okresný súd sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k uplatneným nárokom, pričom poukázal na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa znenia ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom musia byť preukázané základné predpoklady vzniku škody, ktorými sú 1/ porušenie právnej povinnosti spočívajúce v nesprávnom úradnom postupe, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je objektívna, preto zavinenie nie je pre vznik škody nevyhnutným predpokladom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že V predmetných spojených veciach navrhovateľ namietal nedodržanie procesnej 15- dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Vo všetkých prípadoch, v žalovaných postupoch exekučného súdu došlo k zamietnutiu žiadosti okrem konania vedeného pod sp. zn. 9C/312/2012. V tomto konaní exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora čiastočne, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil a poverenie na zvyšok nároku bolo vydané okresným súdom dňa 17. 09. 2010. Okresný súd konštatoval, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že od začiatku konania do rozhodnutia exekučného súdu uplynulo viac ako 863 dní (sp. zn. 9C/234/2012) je zavádzajúce. Navrhovateľ uvádzal nepresné dátumy a to vo všetkých spojených spisoch, čo bolo možné chápať aj ako nedbalý prístup z jeho strany pri vyhotovovaní návrhov na začatie konania, keďže nevenoval dostatočnú pozornosť presnosti, určitosti a úplnosti návrhov, pričom dĺžku lehôt uvádzal vrátane doby, ktorá uplynula od podania návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi do podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na príslušný exekučný súd. Pre účely konania o náhradu škody je však rozhodujúca len lehota od podania žiadosti súdneho exekútora na exekučný súd do rozhodnutia o nej (Exekučný poriadok ustanovuje lehodu aj súdnemu exekútorovi na doručenie žiadosti o udelenia poverenia exekučnému súdu). Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci rozhodoval aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorá je ustálená v tom, že je potrebné skúmať, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa troch základných kritérií - zložitosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Konštatoval, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva účastníkov konania, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (I. ÚS 70/02). Lehota 15 dní na vydanie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je procesnou a zákonnou lehotou. Zámerom zákonodarcu pri úprave tejto lehoty bolo zefektívniť exekučné konanie a snaha dosiahnuť, aby vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Exekučný poriadok však neuvádza sankciu za jej prekročenie a preto ju treba považovať za poriadkovú lehodu. Citované ustanovenie § 44 Exekučného poriadku prešlo viacerými novelizáciami. Pre účely tohto konania sú podstatné najmä zákony č. 144/2010 Z.z. (účinný od 01. 06. 2010) a č. 102/2011 Z.z. (účinný od 01. 06. 2011), preto spojené veci pre účely odôvodnenia rozsudku a skutkové okolnosti rozdelil do štyroch skupín: 1/ rozhodnutia exekučného súdu vydané v 15-dňovej lehote 2/ žiadosti súdneho exekútora doručené exekučnému súdu pred 01. 05. 2010 3/ žiadosti súdneho exekútora doručené exekučnému súdu v období od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, 4/ žiadosti súdneho exekútora doručené exekučnému súdu po 01. 06. 2011. Vo vzťahu k prvej skupine rozhodnutí okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že aj keď navrhovateľ v návrhu na začatie

konania tvrdil, že k vydaniu rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo po lehote 15 dní uvedenej v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, tak súd takéto skutočnosti nezistil v konaniach vedených pod sp. zn. 9C/246/2012 a sp. zn. 9C/ 247/2012. V týchto konaniach došlo k vydaniu rozhodnutia v lehote kratšej ako 15 dní, teda navrhovateľ svoje tvrdenia nepreukázal. Vo vzťahu k druhej skupine rozhodnutí okresný súd uviedol, že pri zameraní sa na systematicku ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 možno zistiť, že o lehote 15 dní sa zákonodarca zmieňoval v druhej vete, ktorá znela nasledovne: „Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.“ Až v tretej vete je upravený postup exekučného súdu v prípade nesplnenia podmienok pre udelenie poverenia, ktorá na rozdiel od predchádzajúcej vety neobsahuje žiadnu lehotu. Takto systematicky je zachované poradie a úprava aj v nasledujúcich novelizáciách. Keďže v konaniach 9C/234/2012, 9C/236/2012 a 9C/240/2012 došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, avšak lehota 15 dní platila len pre udelenie poverenia nebol podľa okresného súdu naplnený základný predpoklad vzniku škody - nesprávny úradný postup spočívajúci v nedodržaní lehoty. Okresný súd ďalej konštatoval, že konanie 9C/312/2012 je v porovnaní s ostatnými špecifické v tom, že exekučný súd dňa 19. 03. 2010 zamietol žiadosť o udelenie poverenia len čiastočne (v časti istiny a úrokov z omeškania), toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 08. 2010 a dňa 17. 09. 2010 vydal okresný súd poverenie na zvyšok pohľadávky navrhovateľa (oprávneného v exekučnom konaní). Z uvedeného je podľa okresného súdu evidentné, že exekučný súd čakal, kým nenadobudne rozhodnutie o čiastočnom zamietnutí žiadosti právoplatnosť, pretože v prípade zrušenie rozhodnutia exekučného súdu odvolacím súdom, by bolo potrebné vydať nové poverenie na vykonanie exekúcie. Exekučný súd tak konal procesne hospodárne, poverenie vydal hneď po doručení rozhodnutia krajského súdu všetkým účastníkom a po nadobudnutí jeho právoplatnosti. V uvedenej súvislosti okresný súd zdôraznil, že z exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd vyznačil právoplatnosť na dotknutom rozhodnutí až po vrátení všetkých doručeníek a následne obratom vydal poverenie na vykonanie exekúcie, preto uplatnený nárok navrhovateľa aj v tomto prípade považoval za nedôvodný. Vo vzťahu ku tretej skupine rozhodnutí okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v rozhodnom období došlo od 01. 06. 2010 k novelizácii ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 144/2010 Z.z.), keď zákonodarca s odkazom na ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku uviedol, že pre tieto exekučné tituly lehota 15 dní pre udelenie poverenia súdneho exekútora neplatí. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že v tomto období znenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku malo na mysli rozhodnutia rozhodcovských komisií v pracovných sporoch vydaných v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhl. č. 42/1975 Zb. o prejednávani a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami, tak okresný súd poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 243/07, kde sa Ústavný súd SR vyjadril tak, že v prípade výkladu právneho predpisu platí, že jazykový výklad predstavuje prvotné priblíženie sa k aplikácii právnej normy, je východiskom na objasnenie a ujasnenie si jej obsahu, zmyslu a účelu. Súd však nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchyliť, ak si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť, alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne komfortnom právnom poriadku, ako významovom celku. Na základe vyššie uvedených skutočností mal okresný súd za to, že ani v týchto prípadoch nebol navrhovateľom preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v rozhodnutí po zákonom stanovenej lehote. Konštatoval, že v konaniach sp. zn. 9C/235/2012 a sp. zn. 9C/245/2012 exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Potom platí to, čo už uviedol v odôvodnení prípadov 2/ skupiny (zaradenie vety o zamietnutí žiadosti bez lehoty až za vetu, v ktorej je uvedená lehota). V konaní vedenom pod sp. zn. 9C/242/2012 bola žiadosť o udelenie poverenia najprv exekučným súdom zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici toto rozhodnutie dňa 17. 8. 2011 zrušil, exekučný súd vydal poverenie dňa 07. 11. 2011. Logicky sa tak v tomto prípade nemohla uplatniť lehota 15 dní od udelenia poverenia, keďže žiadosť súdneho exekútora bola ešte pred vydaním poverenia zamietnutá. Až následne po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho mohol exekučný súd vydať poverenie na vykonanie exekúcie, preto nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu. Vo vzťahu ku štvrtej skupine rozhodnutí okresný súd uviedol, že k 01. 06. 2011 došlo k zmene Exekučného poriadku pokiaľ ide o lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Zákon *expressis verbis* ustanovil, že lehota na vydanie poverenia neplatí, ak sú exekučnými titulmi rozsudky rozhodcovských súdov. Preto je v daných prípadoch irelevantné tvrdenie navrhovateľa, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa týkalo rozhodnutí rozhodcovských komisií alebo zmierov nimi schválených. V konaní 9C/243/2012, 9C/248/2012 a 9C/249/2012 boli exekučnými titulmi rozsudky rozhodcovských súdov, súdny exekútor

doručil exekučnému súdu žiadosti o udelenie poverenia až po 01. 06. 2011, preto exekučný súd nielenže nemal lehotu pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ale ani lehotu na poverenie exekútora. V závere odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že ani v jednom zo spojených konaní nebol preukázaný už prvý predpoklad vzniku škody, navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, preto existenciu ďalších predpokladov neskúmal. Zdôraznil, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých predpokladov, preto ak čo len jeden z nich chýba, nemôže dôjsť ku vzniku škody. Z pripojených exekučných spisov je zrejmé, že po celú dobu t. j. od doručenia žiadosti až po rozhodnutie o nej exekučný súd zisťoval, či sú splnené predpoklady na udelenie poverenia a o žiadosti rozhodol v krátkej dobe po zistení potrebných skutočností. Nemožno mu teda vytýkať, že konal v neprímerane dlhej dobe. Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov, sú návrhy navrhovateľa vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 9C/234/2012 zamietol z dôvodu nepreukázania zodpovednosti za škodu; výšku škody a nemajetkovej ujmy preto už neskúmal.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ v podaní zo dňa 04. 11. 2013 odvolal a v odvolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP: a/účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, b/rozhodoval vylúčený sudca, c/súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy, d/súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e/doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, f/rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uvedené odvolacie námietky potom navrhovateľ v odvolaní konkretizoval, pričom okresnému súdu vytkol, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP s odôvodnením, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, v ktorom upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak podľa navrhovateľa preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, na základe čoho nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo podľa názoru navrhovateľa znamená, že meritórne rozhodnutie súdu je predčasné. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je podľa názoru navrhovateľa potrebné skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Aby prvostupňový súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). K samotnej majetkovej škode navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, pričom ju opísal ako škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), odignoroval však všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti s udrzaním a správou informačného systému, v súvislosti s výdavkami na administratívne spracovanie textov, v súvislosti s vyhotovovaním urgencií, s poštovným a telekomunikačnými výdavkami (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), preto je v tejto časti podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov

a je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. V uvedenej súvislosti navrhovateľ v odvolaní okresnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, pričom zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a predpokladom toho, aby s nami mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí ani s tým záverom okresného súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a boli by časom pretransformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľov. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V závere odvolania navrhovateľ uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť ani správny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie okresného súdu je vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie. Práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Tento fakt podľa navrhovateľa vyplýva z vykonaného dokazovania, preto sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyše rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom v odvolaní nekorešponujú s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ okresnému súdu vytýka, že jedným rozhodnutím rozhodol o prerušení konania a aj o samotnom predmete konania, v dôsledku čoho podľa navrhovateľa nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o prerušení konania, odvolací súd uvádza, že z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu jednoznačne vyplýva, že okresný súd týmto rozsudkom nerozhodoval zároveň aj o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda táto odvolacia námietka je neopodstatnená. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že okresný súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, keď prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu zistil, že toto tvrdenie navrhovateľa uvedené v odvolaní nezodpovedá skutočnosti, pretože v spise sa žiadne podanie, obsahom ktorého by bola žiadosť o navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania nenachádza. Keďže navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania a ani sa z dôležitých dôvodov z pojednávania neospravedlnil, prejednal okresný súd vec na pojednávaní konanom na Okresnom súde Banská Bystrica v neprítomnosti účastníkov konania o čom svedčí Zápisnica o pojednávaní zo dňa 18. 09. 2013, nachádzajúca sa v spise na č. l. 85, čo znamená, že nie je pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že okresný súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania. Z uvedeného vyplýva, že aj táto rozporuplná odvolacia námietka navrhovateľa (v rámci, ktorej navrhovateľ na jednej strane tvrdí, že okresný súd rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti a na strane druhej argumentuje tým, že rozhodol bez nariadenia pojednávania) je rovnako neopodstatnená ako odvolacia námietka navrhovateľa, obsahom ktorej bola argumentácia navrhovateľa, že okresný súd v rovnakom čase a rovnakým rozhodnutím rozhodol vo veci samej a aj o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ OSP. Navrhovateľ v odvolaní ďalej tvrdil, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca, napriek tomu, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné

z konania vylúčiť. K uvedenej argumentácii navrhovateľa odvolací súd uvádza, že uznesením č. k. 43NcC/421/2012 zo dňa 11. 10. 2012 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici okrem iného tak, že sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Jarmila Jánošová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9C/234/2012, pričom z obsahu odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že sudkyňa JUDr. Jarmila Jánošová nekonala a nerozhodovala v exekučných konaniach, s ktorými súvisí návrh navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9C/234/2012 bola podľa predmetného uznesenia vylúčená sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Beáta Vrťová. Okresný súd Banská Bystrica uvedenú skutočnosť rešpektoval, keď bola vec sp. zn. 9C/234/2012 pridelená náhodným výberom sudkyňi spomedzi nevylúčených sudcov uvedených vo výroku uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43NcC/421/2012 zo dňa 11. 10. 2012, čo znamená, že odvolacia námietka navrhovateľa, obsahom ktorej je tvrdenie navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca je neopodstatnená.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v dôvodoch odvolania neuviedol žiadne odvolacie námietky súvisiace s konkrétnymi dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorými by vyvrátil správnosť záverov okresného súdu. Podľa ust. § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Nemôže nad rámec odvolacích dôvodov preskúmať rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku podrobne vysvetlil, prečo dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nie je preukázaný. Napriek tomu navrhovateľ v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v odvolaní uvádza, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), pričom úplne podľa navrhovateľa odignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti so správou informačného systému, v súvislosti s administratívnym spracovaním textov urgencií, v súvislosti s vyhotovením urgencií, poštovnými a telekomunikačnými výdavkami, preto je podľa názoru navrhovateľa v tejto časti rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. S uvedeným tvrdením navrhovateľa nie je možné sa stotožniť, pretože z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku jasne vyplýva, prečo okresný súd žalobu zamietol. Veci spojené uznesením č. k. 9C/234/2012 zo dňa 22. 07. 2013 na spoločné konanie rozdelil na účely odôvodnenia rozsudku okresný súd do štyroch základných skupín. V každej tejto skupine posudzoval dôvody namietané navrhovateľom, pre ktoré by malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Konštatoval, že ani v jednom z týchto prípadov nemal preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, na základe čoho dospel k záveru, že ani v jednom zo spojených konaní nebol preukázaný už prvý predpoklad vzniku škody - navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, preto existenciu ďalších predpokladov vzniku škody ani výšku škody neskúmal berúc do úvahy fakt, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých predpokladov, s tým, že ak chýba čo i len jeden z nich, nemôže dôjsť ku vzniku škody. Návrhy navrhovateľa vo všetkých spojených veciach na spoločné konanie pod sp. zn. 9C/234/2012 zamietol z dôvodu nepreukázania zodpovednosti za škodu, výšku škody a nemajetkovej ujmy, okresný súd z uvedených dôvodov neskúmal. Navrhovateľ v odvolaní vo vzťahu k uvedeným záverom okresného súdu neuviedol žiadne relevantné odvolacie námietky, z ktorých by bolo zrejmé v čom je podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu nesprávne. Naopak v rozpore s dôvodmi okresného súdu okresnému súdu vytkol, že skúmal škodu len čiastočne a nezaoberal sa výškou škody v celom uplatnenom rozsahu. Takéto odvolacie námietky navrhovateľa nekorešpondujú s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, preto po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, keď pri posúdení nároku navrhovateľa vychádzal z jednotlivých exekučných spisov. Na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd k záverom, ktorých správnosť navrhovateľ v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil. Jeho odvolanie je paušálne, má všeobecný charakter a z jeho obsahu nevyplýva žiadna právne podkutá argumentácia viažúca sa ku konkrétnej veci, zodpovedajúca konkrétnemu obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, preto ho ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože v odvolacom konaní úspešný odporca si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.